

27. Rogate.AZ IMÁDSÁGRÓL, MINT A HIT LEGFŐBB GYAKORLÁSÁRÓL.

Róma 8,26

Róma 10,11-17

Ezen a vasárnapon az imádságról tanít bennünket Isten igéje. Bizonyágtételem címe "Az imádságról, mint a hit legfőbb gyakorlásáról." Maga a cím is Kálvin Jánostól való, aki nagy munkájának, az Institutionak harmadik könyvében 71 oldalon keresztül ilyen címen ad drága tanítást: "Az imádságról, mint a hit legfőbb gyakorlásáról, amellyel az Isten jótéteményeit napoként elveszük."

Dehogy szégyenlem megvallani, hogy mai bizonyágtételem gondolatai Kálvintól valók. Az említett szakaszhoz még hozzá olvastam a Római levélhez írott magyarázatának megfelelő oldalait, s azoknak alapján néhány drága tanítást adok tovább. /Egyébként ~~is~~ mély meggyőződés, hogy újra fel kell fedeznünk Kálvin Jánost, azaz sokkal többet kell olvasnunk műveit, mint ahogyan azt eddig tettük./

A mi erőtelenségünkről.

Alapigénk a mi erőtelenségünkről beszél világosan, egyértelműen. S mi ~~entek~~ őszinte szívvel el is fogadjuk: Szegény, gyarló, bűnös emberek vagyunk, akiknek segítséget kell keresni, ami "ügyefogyottságunkat" támogassa. Istenünk önként és bőkezűen ajánlja nekünk magát a Krisztusban, "akiben a mi nyomorúságunk helyett mindenféle boldogságot, a mi szegénységünk helyett gazdagságot ígér nekünk, akiben a mennyei kincseket tárja fel előttünk azért, hogy a mi hitünk egészen az ő szerelmes Fiára irányuljon, minden várakozásunk ő tőle függjön

és minden reménységünk ő benne legyen és találjon megnyugvást. Ez ugyan titkos és rejtett bölcsesség, és olyan, amelyet okoskedésekkel kifejtteni nem lehet, hanem csak azok értik meg, akiknek a szemeit Isten felnyitotta úgy, hogy az ő világosságában látják a világosságot."

Nincs most már egyéb dolgunk hátra, "mint hogy ő benne keressük, és ő tőle kérjük könyörgésekkel azt, amiről megtanultuk, hogy ő benne van." S amikor az ember imádkozni kezd, akkor lesz igazán nyilvánvalóvá az ő erőtelensége. Mert "aki imádkozni készül, eszét és buzgalmát az imádságra irányítsa, nehogy kóbor gondolatok zavarják meg, - amint ezt történni szokott; mert semmi sem oly nagy ellensége az Isten tiszteletének, mint a feleslegesség, mely tanúbizonysága a szerfelett zabolátlankodó és minden félelmet nélkülöző önfejűségnek." Aki imádkozni kezd, az felfedezi, hogy nem tud imádkozni. Mert higgyétek el nekem: könnyebb egész napon át tűző napon kapálni, vagy nehéz szellemi munkát végezni, vagy akár reggeltől estig prédikálni, mint imádkozni. Azért mondom nyugodt szívvel ezeket a példákat, mert mindegyiket próbáltam.

Erőtelenségünk két ponton nyilvánvaló, mondja alapígénks: "azt amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk". Tehát nem tudjuk, hogy mit és hogyan. Mert ne gondolja közületek senki, hogy mi jól tudjuk mit kérjünk tőle. Kívánságainkat ugyanis alá kell vetnünk az ő akaratának és korlátok közé kell szorítanunk. Gondoljunk csak János apostol szavára: "És ez az a bizodalom, amellyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket." /1 Jn 5,14/ Hallottátok: "az ő akarata szerint." Atyámfiai, nincs-e szégyenkezni valónk, hogy ostobaságainkkal és álmodozásainkkal és vágyainkkal, kívánságainkkal szomorítottuk Is-

tenünket?! Gondoljunk csak a Mi Atyánkban élénk tárt sorrendre. Bizony nyilvánvaló egyszerre, nem tudjuk mit kérjünk. De ugyanígy azt sem tudjuk önmagunktól, hogy hogyan. Mert bizony igaz: "Ha még sohasem oldottuk le sarunkat lábunkról /Ex 3,5/, azaz nem hagytuk abba a vallásos közhelyek mondogatását, és ha még sohasem szabadultunk meg attól a nyegle bizalmaskodástól, amivel Istenhez szoktunk közeledni, akkor még az is kérdés: voltunk-e valaha is az Ő jelenlétében. Azok az emberek, akik fecsegnek és bizalmaskodnak előtte, még sohasem találkoztak Jézus Krisztussal." /Chambers/ Bizony "a helyes imádkozás adománya igazán páratlan adomány", mint Kálvin mondja s mi ennek sokszor a híjjával vagyunk. Ezért őszintén törjön fel a mi szívünkben is a kérés: "Uram, taníts minket imádkozni!" /Lk 11,1/ S ekkor

A Lélek segítségére van a mi erőtelenségünknek.

"Bár még a valóságból vagy az eredményből nem világlik ki, hogy Isten meghallgatta-e kéréseinket, Pál mégis arra következtet, hogy már az imádkozás buzgalmában is felragyog a mennyei kegyelem jelenléte, mert önmagától senki sem gerjedne szent és kegyes könyörgésekre. A hitetlenek ledarálják ugyan imáikat, de Isten teljes kicsúfolásával - mondja Kálvin -, mert nincsen azokban semmi őszinteség, sem komolyság, sem illő rend. Tehát arra van szükség, hogy az imádkozás helyet módját a Lélek szabja meg." Mindez nem azt jelenti, mintha Ő maga tényleg leereszkednék a könyörgésre és sóhajtásunkra, hanem azt, hogy olyan hatással van a szívünkre, hogy "ez hevével egészen az égig hatol." Mindez a Lélek kegyelme bennünk. Mert valljuk Kálvinnal: "Parancsunk van ugyan arra, hogy zörgeessünk, de önmagától senki sem tud előre meggondolni még egy szótagot sem, ha csak Isten nem zörget nála az Ő Lelkének titkos ösztönzésével, sőt ha csak Ő maga fel nem tárja

szívünket a maga számára."

Ez azonban nem jelenti azt édes Testvéreim, hogy az imádkozással való foglalkozást egészen Isten lelkére hagyjuk, és "gondatlanságban szunyadozunk", amelyre szívünk szerint hajlandók vagyunk; hanem azt jelenti, hogy saját "tunyaságunkat és tétlenségünket megútálva, a Szentlélek ilyen segédelméért esedezünk."

Lehet, hogy e mai igehirdetés abban erősített meg bennünket: vigyázat, nem szabad könnyedén imádkozgatni. Az igazi imádságot mindig a bennünk lakozó Szentlélek mondja. Ezért közös imádságként énekeljük majd id. Victor Jánosnak, a magyar református gyermekmisszió úttörőjének Tinódi Sebestyén dallamára írt szép énekét:

"Imádkozzatok és buzgón kérjete!"

Bűnös voltunkért, Uram, ^Ó ne vess meg!

Tiszta szívet és Szentlelket adj nekünk,

Hallgass meg Fiad nevébe'ra ha kérünk. /475/

Amen.

Jegyzet:

Kálvin a Római levél magyarázatában arra hívja fel figyelmünket, hogy a görög "antilambaneszthai" /együtt megfogni/ ígének nagy súlya van e helyen, mert azt jelenti, hogy a Lélek olyanformán könnyít rajtunk, mintha velünk együtt hordozná a terhet. - Az "erőtlenesség" szó többes száma is bizonyos fokozást jelent. "...a Léleknek ez a segítsége még határozottabban megtanít minket arra, hogy Isten rendeléséből van az, ha nyögéseken és sóhajtozásokon keresztül kell igyekeznünk megváltásunk felé."